हेमपुङ्खाञ्छिलाधौतान् कर्णचापच्युताञ्छरान् । दधार समरे वीरः खरश्मीनिव रश्मिमान् ।
रुधिरोक्षितसर्व्वाङ्गो भीमसेनो व्यराजत । सम्पृक्तकुसुमापीडो वसन्तेऽशोकवृक्षवत् । ५४०
तत्तु भीमो महाबाहोः कर्णस्य चरितं रणे । नामृष्यत महाबाहुः क्रोधादुद्वृत्तलोचनः ।
स कर्णं पञ्चविंशत्या नाराचानां समार्पयत् । महीधरमिव श्वेतं गूढपादैर्व्विषोल्बणैः ।
पुनरेव च विव्याध षड्भिरष्टाभिरेव च । मर्म्मस्वमरविक्रान्तः सूतपुत्रं तनुत्यजं ।
पुनरन्येन बाणेन भीमसेनः प्रतापवान् । चिच्छेद कार्मुकं तूर्णं कर्णस्य प्रहसन्निव ।
जघान चतुरश्वांश्च सूतञ्च त्वरितः शरैः । नाराचैरर्करश्म्याभैः कर्णं विव्याध चोरसि । ५४०
ते जग्मुर्धरणीमाशु कर्णं निर्भिद्य पत्रिणः । यथा जलधरं भित्त्वा दिवाकरमरीचयः ।
स वैकल्यं महत् प्राप्य छिन्नधन्वा शराहतः । तथा पुरुषमानी स प्रत्यपायाद्रथान्तरं ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथवधपर्व्वणि कर्णपराजये एकत्रिंशदधिकशततमोऽध्यायः ॥ १३१ ॥

॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ यस्मिन् जयाशा महती पुत्राणां मम सञ्जय । तं भीमाद्विमुखं दृष्ट्वा किन्नु दुर्य्योधनोऽब्रवीत् ।
कथञ्च युयुधे भीमो वीर्य्यस्याघी महाबलः । कर्णो वा समरे तात किमकार्षीदतः परं ।
भीमसेनं रणे दृष्ट्वा ज्वलन्तमिव पावकं । ५४५
॥ सञ्जय उवाच ॥ रथमन्यं समास्थाय विधिवत्कल्पितं पुनः । अभ्ययात् पाण्डवं कर्णो वातोद्धूत इवार्णवः ।
क्रुद्धमाधिरथिं दृष्ट्वा पुत्रास्तव विशाम्पते । भीमसेनममन्यन्त वैश्वानरमुखे हुतं ।
चापशब्दं ततः कृत्वा तलशब्दञ्च भैरवं । अभ्यवर्षत राधेयो भीमसेनरथम्प्रति ।
पुनरेव तयोराजन घोर आसीत् समागमः । वैकर्त्तनस्य शूरस्य भीमस्य च महात्मनः ।
संरब्धौ हि महाबाहू परस्परवधैषिणौ । अन्योऽन्यमीक्षाञ्चक्राते दहन्ताविव लोचनैः । ५४०
क्रोधरक्तेक्षणौ तीव्रौ निश्वसन्ताविवोरगौ । शूरावन्योऽन्यमासाद्य ततक्षतुररिन्दमौ ।
व्याघ्राविव सुसंरब्धौ श्येनाविव च शीघ्रगौ । शरभाविव संक्रुद्धौ युयुधाते परस्परं ।
ततो भीमः स्मरन् क्लेशानक्षद्यूते वनेऽपि च । विराटनगरे चैव दुःखं प्राप्तमरिन्दमः ।
राष्ट्राणां स्फीतरत्नानां हरणञ्च तवात्मजैः । सततञ्च परिक्लेशान् सपुत्रेण त्वया कृतान् ।
दग्धुमैच्छच्च यत् कुन्तीं सपुत्रां त्वमनागसं । कृष्णायाश्च परिक्लेशं सभामध्ये दुरात्मभिः । ५४५
केशपक्षग्रहञ्चैव दुःशासनकृतं तथा । परुषाणि च वाक्यानि कर्णेनोक्तानि भारत ।
पतिमन्यं परीप्सन्तं न सन्ति पतयस्तव । पतिता नरके पार्थाः सर्व्वे षण्ढतिलोपमाः ।
समर्थं तव कौरव्य यदूचुः कुरवस्तदा । दासभावेन कृष्णाञ्च भोक्तुकामाः सुतास्तव ।
यच्चापि तान् प्रव्रजतः कृष्णाजिननिवासिनः । परुषाण्युक्तवान् कर्णः सभायां सन्निधौ तव ।
तृणीकृत्य यथा पार्थांस्तव पुत्रो ववल्ग ह । विषमस्थान् समस्थो हि संरब्धो गतचेतसः । ५४०
वाक्यात् प्रभृति चारिघ्नः स्वानि दुःखानि चिन्तयन् । निरभिद्यत धर्म्मात्मा जीवितेन वृकोदरः ।
ततो विस्फार्य्य सुमहद्भीमसृष्टं दुरासदं । चापं भरतशार्दूल त्यक्तात्मा कर्णमभ्ययात् ।